

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΙΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΟΥΡΑΝΙΑ ΖΩΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΛVΙΙΙ

Η Ιδέα της Μετενσάρκωσης

«Τα ζώα, είναι συγγενείς των ανθρώπων και ο άνθρωπος είναι συγγενής του Θεού» συνήθιζε να λέει ο Πυθαγόρας.

Για τον εκλεκτό Έλληνα φιλόσοφο, οι αδικίες της μοίρας, οι μιζήριες και τα χτυπήματα της τύχης, σε ένα άτομο που ενίοτε θεωρούμε ότι δεν ευθύνεται για ό,τι πράττει, στην ουσία αποτελούν ανταμοιβές τιμωρίας από τις πράξεις μιας προηγούμενης ζωής του.

Το μέλλον μιας εγκληματικής ζωής, είναι να γεννήσει μία επόμενη ζωή ενός ολοκληρωμένου όντος, σωματικά και ψυχικά.

Σε όλες τις ζωές της, μία ύπαρξη πρέπει να αγωνίζεται, να κάνει σωστές επιλογές, να αποφασίζει υπέρ του καλού και να υπηρετεί με κάθε τρόπο αυτό που ωφελεί το συνάνθρωπό του και τη φύση.

Τα Είδη, τα Γένη, οι Φυλές και οι Ποικιλίες της φύσης του Αισθητού κόσμου, είναι απόλυτα εξαρτημένα από τα Αρχετυπικά πρότυπα του Θείου Κόσμου.

Γενιόμαστε πλημμυρισμένοι από ένα πλήθος αναμνήσεων, με μυστηριώδεις παρορμήσεις και ενστικτώδεις έξεις, άλλοτε προς το καλό και άλλοτε προς το κακό.

Ήρεμοι και φιλήσυχοι γονείς γεννούν παιδιά ανυπότακτα, με άγρια πάθη και εξοντωτικά ελαττώματα, τα οποία, ο ελεγκτικός αταβισμός αδυνατεί να εξηγήσει, αν χρεώνονται στο άτομο από μια προηγούμενη ζωή του.

Άραγε, οι ζωές διαδέχονται η μία την άλλη και ενώ δεν έχουν κοινά πρότυπα και ομοιώσεις, φαίνονται αλυσοδομένες σε μία ξεχωριστή υποστασιακή ενότητα;

Ο Πυθαγόρας μας πληροφορεί, ότι υπάρχει ένας Νόμος που αποτελεί «αντικαθρέφτισμα ζώων» με τον οποίο η μία ζωή χρεώνει τα πεπραγμένα της στην επόμενη.

Η λευκή φυλή είναι ακόμα νέα και χρειάζεται πολλά χρόνια για να ωριμάσει ...

Σ' αυτή την ανοδική πορεία του ανθρώπου-άτομο που διέρχεται μία σειρά μετενσαρκώσεων, πρέπει να υπάρχει μία χρονική στιγμή που η ψυχή του, με πλήρη συνείδηση του καλού και του κακού, μπορεί να υψωθεί ως το ανώτερο αιθερικό επίπεδο, στο οποίο θα παραμείνει αιώνια.

Από την άλλη πλευρά, αν στην συνέχιση των ζωών ενός ανθρώπου, δεν υπάρξει βελτίωση και συνειδητοποίηση του καλού, τότε το άτομο οδεύει από κατήφορο σε κατήφορο, και στις εναλλαγές των υπάρξεών του θα γκρεμιστεί ως τα βάθη της αβύσσου.

Εκεί η ψυχή χάνει τον ανθρωπισμό της.

Σ' αυτή την ανοδική πορεία του ανθρώπου-άτομο που διέρχεται μία σειρά μετενσαρκώσεων, πρέπει να υπάρχει μία χρονική στιγμή που η ψυχή του, με πλήρη συνείδηση του καλού και του κακού, μπορεί να υψωθεί ως το ανώτερο αιθερικό επίπεδο, στο οποίο θα παραμείνει αιώνια.

Ο άλλοτε άνθρωπος θα μεταβληθεί σε δαίμονα, σε άγριο ζώο, σε ερπετό, ενώ η ακατάλυτη μονάδα του θα ξαναρχίσει την οδυνηρή νέα της εξέλιξη όπου, μέσα από μία σειρά ανοδικών καταστάσεων και αναρίθμητων υπάρξεων, βιώνοντας την αχανή έκταση μιας υπαρκτής κόλασης, θα μετέλθει

σύμφωνα με το Νόμο της ανιούσας προόδου, στον κόσμο της Θείας Τάξης.

Οι παραδόσεις στις θρησκευτικές τάξεις του πλανήτη, ισχυρίζονται ότι, οι μύστες του πρώτου βαθμού, οι προφήτες της ανθρωπότητας και οι χαρισματικοί οραματιστές της θεοσοφίας, διατηρούν πλήρη την ανάμνηση των προγενεστέρων ενσαρκώσεών τους στο φυσικό κόσμο.

Σύμφωνα με τις θεωρητικές αυτές θέσεις, προβάλλονται μορφές όπως ο Γκαουτάμα Βούδας ή Σάκνα-Μούνι, που είχε δει σε στιγμές έκστασης το νήμα των προηγούμενων υπάρξεών του.

Θα πρέπει να αναφερθώ και στον Πυθαγόρα, ο οποίος ισχυριζόταν ότι οφείλει από μία ειδική εύνοια των Θεών, τη λειτουργία της ανάμνησης ορισμένων προηγούμενων ενσαρκώσεών του.

Σύμφωνα λοιπόν με τη θεωρία της Μετενσάρκωσης, η ψυχή έχει την ιδιότητα να ανεβαίνει και να κατεβαίνει σε μία ατέλειωτη σειρά υπάρξεων, όπου άλλοι αποθεώνονται και άλλοι αποκτηνώνονται.

«Τα ζώα, είναι συγγενείς των ανθρώπων και ο άνθρωπος είναι συγγενής του Θεού» συνήθιζε να λέει ο Πυθαγόρας.

Στα μυστήρια της Ελευσίνας, η μύηση αφορούσε στην πρόοδο των ανιόντων ειδών, την έμφυτη τάση του φυτικού κόσμου προς τον ζωικό κόσμο, του ζωικού κόσμου προς τον ανθρώπινο κόσμο και τη διαδοχή μέσα στην ανθρωπότητα φυλών, όλο και τελειότερων.

Η πρόοδος αυτή δεν έχει ομοιοστάσεις και αναλογίες και εκδηλώνεται μόνον μέσα σε μεγεθυνόμενους κύκλους, που εγγράφονται γύρω από ένα κοινό κέντρο.

Κάθε λαός περνάει τη νεανική του ηλικία, διέρχεται την ωριμότητα και σε συνέχεια την παρακμή του. Αυτό συμβαίνει και με τις φυλές του κόσμου, που χιλιάδες χρόνια τώρα κυριαρχούν στον φλοιό του πλανήτη.

Η λευκή φυλή είναι ακόμα νέα και χρειάζεται πολλά χρόνια για να ωριμάσει και να βγάλει από τους κόλπους της μία καινούργια, πιο τελειοποιημένη φυλή. Σ' αυτή την διαδοχή τελειώσεων, στηρίζει την πρόοδό της η ανθρωπότητα.

Πριν αναφερθούμε στην επόμενη Ιδέα της Εξέλιξης της Ψυχής, είναι σκόπιμο να ασκήσουμε μία στοιχειώδη κριτική στην θεωρία της Μετενσάρκωσης.

Ο τρόπος που είναι δομημένος ο πλανήτης Γη με τους Νόμους του και ο τρόπος που είναι δομημένος ο κόσμος

Σύμφωνα λοιπόν με τη θεωρία της Μετενσάρκωσης, η ψυχή έχει την ιδιότητα να ανεβαίνει και να κατεβαίνει σε μία ατέλειωτη σειρά υπάρξεων, όπου άλλοι αποθεώνονται και άλλοι αποκτηνώνονται.

Σύμφωνα λοιπόν με τη θεωρία της Μετενσάρκωσης, η ψυχή έχει την ιδιότητα να ανεβαίνει και να κατεβαίνει σε μία ατέλειωτη σειρά υπάρξεων.

Εκεί η ψυχή χάνει τον ανθρωπισμό της.

Η Μοίρα επιφυλάσσει εκπλήξεις, ενίοτε πολύ δυσάρεστες σε ορισμένους ανθρώπους που έρχονται στον κόσμο όχι αρτιμελείς, ή με πνευματική ανεπάρκεια ...

του Ακινήτου, με ένα σύνολο Νόμων που συνθέτουν τα Αρχέτυπα, τους Κώδικες, τους Αριθμούς, τα Σχήματα, την Κλίμακα και την Χρυσή Τομή, δεν αφήνουν περιθώρια να σκεφτόμαστε μία πολλαπλή επαναφορά ζών από το Κινητό προς το Ακίνητο και αντίθετα.

Τα Είδη, τα Γένη, οι Φυλές και οι Ποικιλίες της φύσης του Αισθητού κόσμου, είναι απόλυτα εξαρτημένα από τα Αρχετυπικά πρότυπα του Θείου Κόσμου με αποτέλεσμα να είναι στις Νομικές εκδηλώσεις τους σταθερά, ακίνητα, ολοτελή και αιώνια.

Το ανθρώπινο «Εγώ» μπορεί να βιώσει αποκλειστικά σε μία περίοδο ζωής, μόνον τον εαυτό του, σε επικοινωνία με το «Υπερεγώ» του προς το οποίο θα μεταβή.

Αυτό το «Υπερεγώ» που αποθεώνει τον άνθρωπο, σε καμία περίπτωση μπορεί να αλλάξει νομοθετικά το Αρχέτυπό του και να μεταβληθεί σε ένα άλλο «Εγώ» ή «Υπερεγώ», ή λέοντα, ή τίγρη, ή δράκοντα.

Ποτέ στην ιστορία της Επιστήμης δεν υπήρξε μετάλλαξη είδους ή ειδών.

Τα είδη αυτοτελώς έρχονται και ενίοτε χάνονται,

ενώ άλλα πάλι, παραμένουν σταθερά μέσα στο χρόνο, χωρίς αλλοτριώσεις σε άλλα είδη.

Η Μοίρα επιφυλάσσει εκπλήξεις, ενίοτε πολύ δυσάρεστες σε ορισμένους ανθρώπους που έρχονται στον κόσμο όχι αρτιμελείς, ή με πνευματική ανεπάρκεια, ή μόνιμη φτώχεια και σε άλλους με αρτιμέλεια, ευτυχείς συγκυρίες και πλούτο.

Αποτέλεσμα είναι, άλλοι να θεωρούνται άτυχοι και άλλοι τυχεροί, σ' αυτό τον κόσμο.

Η κριτική που μπορεί να ασκηθεί στο Δίκαιο και το Άδικο της ανθρώπινης Μοίρας, είναι ότι, τελικά, αυτή η Μοίρα παίζει μηδαμινό ρόλο στην εξέλιξη της ψυχής. Αυτό, μπορεί να το πιστοποιήσει με αποδεικτικό τρόπο η Πλατωνική Ιδέα της εξέλιξης της ψυχής.

Οι Γκουρού έχουν το δικό τους πνευματικό κοινόβιο, με εξ αποστάσεως επικοινωνίες αλλά και συσχετισμούς τρόπου ενεργειών.

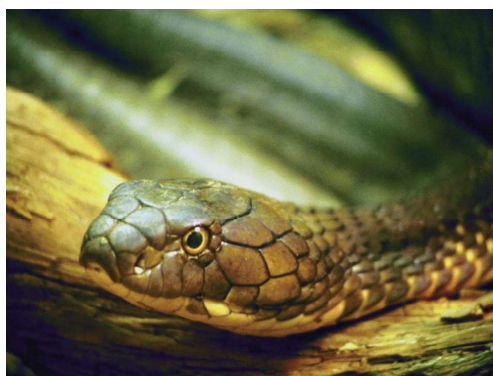
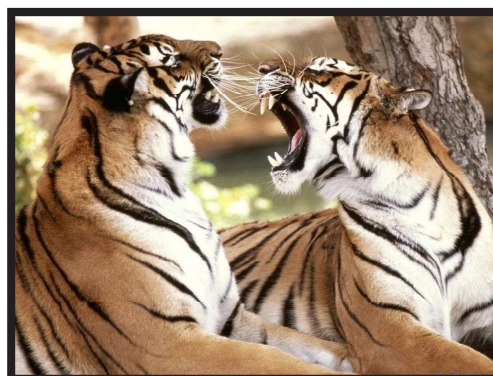
Ένας δεύτερος λόγος είναι ότι, τα γήινα κριτήρια σε έναν άνθρωπο φαινομενικά δυστυχή και έναν άνθρωπο φαινομενικά ευτυχή, δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με του Νόμους και τις Αρχές του Θεού κόσμου.

Πρέπει να γίνει κατανοητό, ότι ο γήινος βίος μας είναι αποτέλεσμα μιας πολυπλοκότητας και ταυτόχρονα αλληλουχίας ενεργών Νόμων που δρουν πάνω σε αυτό που εμείς λέμε Ζωή, που είναι αδύνατον να κατανοήσουμε τον απώτερο σκοπό τους.

Το άτομο που γεννιέται στο Φυσικό Κόσμο, είναι «κλειδωμένο» στην απόλυτη μονάδα του και ταυτόχρονα ενοποιημένο με το σύνολο του κόσμου. Το Ένα και το Όλον αποτελούν την ενότητα του ανθρώπου και του Θεού. Αυτή η ενότητα δεν μπορεί να κομματιαστεί.

Αν, με βάση τη θεωρία της Μετενσάρκωσης, η ψυχή μεταφέρεται από άνθρωπο σε άνθρωπο μέχρι τον πλήρη εξαγνισμό της, τότε, ο Θεός που έχουμε μέσα μας, αποσπάται μετά το θάνατό μας, για να συναντήσει το επόμενο σώμα μας και να μπει σ' αυτό.

Αυτό ασφαλώς, για όσους πιστεύουν ότι «ο Θεός είναι μέσα μας» είναι αδύνατον. Αλλά κι αν ο Θεός ήταν έξω μας, πάλι είναι αδύνατον, γιατί τίθεται το πρόβλημα, ποια πορεία θα ακολουθήσει τελικά: την πορεία του θανόντος σώματος που θα μεταβεί σ' ένα άλλο; Ή, την πορεία της ψυχής που οδεύει προς τον τελικό προορισμό της;

Ο άλλοτε άνθρωπος θα μεταβληθεί σε δαίμονα, σε άγριο ζώο, σε ερπετό, ενώ η ακατάλυτη μονάδα του θα ξαναρχίσει την οδυνηρή νέα της εξέλιξη.

Το ανθρώπινο «Εγώ» μπορεί να βιώσει αποκλειστικά σε μία περίοδο ζωής, μόνον τον εαυτό του, σε επικοινωνία με το «Υπερεγώ» του προς το οποίο θα μεταβή.

Ποτέ στην ιστορία της Επιστήμης δεν υπήρξε μετάλλαξη είδους ή ειδών.

Όμως, μπροστά στη θεωρία της Μετενσάρκωσης ορθώνεται και ένα άλλο αδιαπέραστο πέτασμα. Ο Ηθικός Νόμος!

Σκεφτήκατε ποτέ ότι, αν η πειραματική επιστήμη απεδείκνυε ότι πράγματι υπάρχει Μετενσάρκωση, ποιο θα ήταν το μέλλον της ανθρωπότητας;

Αν, ιδιαίτερα ο άνθρωπος της εποχής μας, ήταν απόλυτα σίγουρος ότι, μπορεί να σκοτώσει, να ληστέψει, να λεηλατήσει, να καταστρέψει τη φύση και την κοινωνία, να αδικήσει το συνάνθρωπό του και να απολαύσει χωρίς καμία συστολή τις χειμμερες των αισθήσεων και για όλα αυτά, αντί να τιμωρηθεί από τη θεία Δικαιοσύνη, να δικαιωθεί σε μία επόμενη ή μεθεπόμενη ζωή του, μπορείτε να φανταστείτε πως θα λειτουργούσαν οι κοινωνίες του κόσμου;

Μπορείτε ακόμα να φανταστείτε, με πόσο πάθος ο άνθρωπος θα γινόταν εγκληματίας για να εξασφαλίσει μία επόμενη ζωή;

Ένα βασικό ακόμα ελάττωμα της θεωρίας της Μετενσάρκωσης, είναι η Λήθη. Λέει η θεωρία της Μετενσάρκωσης ότι, σε καμία από τις επόμενες ζωές του ο άνθρωπος δεν θυμάται τις προηγούμενες.

Και τίθεται το απλό ερώτημα: Αν δεν θυμάται τις προηγούμενες ζωές του, που θα αποτελέσουν το μέτρο της ηθικής του βελτίωσης, πως θα αγωνισθεί στις επόμενες ζωές του για την κατάκτηση του ηθικού βίου;

... ο γήινος βίος μας είναι αποτέλεσμα μιας πολυπλοκότητας και ταυτόχρονα αλληλουχίας ενεργών Νόμων που δρουν πάνω σε αυτό που εμείς λέμε ζωή.

Γι' αυτούς που ισχυρίζονται ότι «ήλθαν σε επαφή» με προηγούμενες ζωές τους, υπάρχει μια πολύ απλή απάντηση: ζούμε σ' ένα κόσμο που κυριαρχεί το απόλυτο πνεύμα.

Τα επίπεδα του πνεύματος φιλοξενούν τα νοητικά επίπεδα των ανθρώπων του κόσμου.

Άπειρες φορές, δύο ή τρία ή και περισσότερα άτομα, έχουν επικοινωνία στο ίδιο πνευματικό επίπεδο και συλλαμβάνουν κοινές σκέψεις, ενίοτε δε ανταλλάσσουν εξ αποστάσεως απόψεις.

Οι Γκουρού έχουν το δικό τους πνευματικό κοινόβιο, με εξ αποστάσεως επικοινωνίες αλλά και συσχετισμούς τρόπου ενεργειών. Αυτό συνιστά Μετενσάρκωση; Ασφαλώς όχι!

Οι μεγάλοι Μύστες της Ανθρωπότητας ήρθαν και έφυγαν για μία μόνον φορά. Όμως, στα πνευματικά τους επίπεδα, μπαينوβγαίνουν ενίοτε και επόμενα πνεύματα ανθρώπων και μυστών, που γίνονται κοινοί θηρευτές του Ηθικού και Πνευματικού βίου με τους μύστες προηγούμενων εποχών.

Δεν υπάρχει Μετενσάρκωση. Υπάρχει όμως Μετεκπαίδευση. Όταν το σώμα τελειώνει την γήινη πορεία του, η ψυχή συνεχίζει τον αέναο κύκλο ζωής της.

Σ' αυτό τον αέναο κύκλο, τον κυρίαρχο λόγο έχει η άπειρη αγάπη του Θεού για το Δημιούργημά του που λέγεται Άνθρωπος.

Σ' αυτό τον κύκλο της λυτρωτικής εξιλέωσης, το «Εγώ» θα θητεύσει μέσα στην Ακαδημία του Σύμπαντος, την Μετεκπαίδευση της αμαρτωλής ψυχής του, μέχρι την πλήρη εναρμόνισή του με τα Πρότυπα και τους Νόμους του Θείου Κόσμου και την ένωσή του με το Υπερεγώ του.

Το Μηδέν

Στα Πυθαγόρεια Μαθηματικά αποδεικνύεται πως, όταν το Μηδέν πολλαπλασιάζεται με το Άπειρον, ισούται με τη Μονάδα. Το Μηδέν, στην τάξη των Απολύτων Ιδεών, σημαίνει αυτό που προσδιορίζει ένα σύνορο, που αριστερά του έχει τους άπειρους αριθμούς του πλην και δεξιά του, τους άπειρους αριθμούς του συν.

Το κέντρο του Απειρού των Αριθμών και των παραγώγων τους είναι το Μηδέν, που όμως, ταυτόχρονα αποτελεί και την χαοτική τους περιφέρεια. Όλα αρχίζουν από το Μηδέν ως κέντρον του Απειρού και όλα καταλήγουν στο Μηδέν, ως νοητή περιφέρεια του Απειρού. Όταν πολλαπλασιάζεις ή διαιρείς το Μηδέν με το Άπειρον, δεν κάνεις τίποτ' άλλο παρά να το πολλαπλασιάζεις ή να το διαιρείς με τον εαυτό του. Το Μηδέν περιγράφει το Ον, το Ένα, αλλά δεν είναι ούτε Ον ούτε Ένα. Από όλες όμως τις υπερβατικές ιδέες, η πιο συγκρίσιμη με το Ον είναι το Μηδέν. Γιατί ο Θεός, όταν λογίζεται ως αριθμητικός, μόνον τον εαυτό Του μπορεί να στοχάζεται.

